

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(ב) גמ' תיובתיה דר' יוחנן מודה
לדאיתמי: (ג) שם והתנן חזית
שנסברה בגת העלוניה
והתחורבה טמאה מודה ל"ל
ותיבות של תרומה ותיבת חולין
נמחק: (א) רש"י ד"ה הא דלא
וכו' (ב) תמימיה דלא קדשו לה
כלל הס"ד ואח"כ מ"ה
קדשו מ' מתוך פ' והכא נמי:
(ד) ר"ה כלל מודים כו' ואע"ג
דלא ידע ה' מנייהו קדשו
הס"ד: (ה) ר"ה עמוד והטא
דרש"א לשמן חוטא הוא:

רבינו גרשום

למך אהרן את נעמי חותן אהרן
 הכהן משמש חולין: והטעם אין
 פוּדן אֵלֶּה בְּחֻץ. שמש חולין לעזרה:
 הֵא וְדֹא. ה' דקמי פוּדן בְּחֻץ דלא
 כרבי ועושה מקנה וז קודם וזיקא
 ומושא חולין שמים יא. זירלה. והוא הדין
 דהוה מלי לתישקר ברישא דלי רבי
 א' ארצבתן צעי לאומוי בדידיה דהא
 לא ידע מי הן יא' דקדושות ומייהו
 דליתאמי מניה אקשי ליה ד דלפניה
 (א) מעמייהו: לא קדשו יא' לא כלל.
 והנה נמי אמאי קדשו שמי חלות ממון
 ארבע: הכל מודים שו'. ואע"ג
 דלא (ו) פריש יי: מייניה: פוטראא.
 שם מקום: ד' כצאים. ואין הדין
 אלא שנים: שאם יא אהם אומר כן
 לזיוק את שלא לשמה מחילה אלא
 את לשמו מחילה: הפסדים אס
 אהפדוים. דכאמר לעיל (דף מו: א)
 כי דבר שנראה לא לשמו ודמיה משלמו
 גנוי הן דמשוקר לזשויים לשלמו
 לא מוז הדין לשמן וכו' יא' דנדהא
 למשמן אין כשרין שלא לשמן כשאר
 כל הדמים יא. ליה שאם יא אהם אומר
 כי אלא ארצבתן לשמן לא כרמי
 הטרקום צאחרנה דהא לא כרמי
 ופסולין: עמוד (ה) חטא. יא' ושל
 לשמן חוטא הוא דאסור לשנות

(א) נראה דחסר כאן וכ"ל עמוד וחטא וכו' אמרינן עמוד וחטא בחטאת בשביל שתזכה לעולה לא אמרינן אלא כולו לשריפה אולא:

שיטה מקובצת

6] הא דלא כרבי. פ"ה אלא
כרבי אליעזר דאמר לא קרשה
שחיטה ולא מיפסל ביצא.
תימה מ"מ שמא על הני דנפקו
שנחתו ב' הכבשים ושחיטה
נושה וזיקא ואומר מהר"ם דיכין
דלאחריות נתכון להפריש
ארבע כי יצאו היו כמאדו ואידך
הוי לאחריות שנשחט עליהם

[illegible]

קדש לפיכך אפשר להו צחקה
קדש הגוף והי הן כחולתן
מן ומקדשן ומתירן ואלו שנשאר

והשאר נאכלות בפר
דרכ חסדא ⁶ הא דלא
שחיטה מקדשא דפריי
לזו מאבראי כיון דכת
ביוצא אי גוואי ⁶ הא
לזו רב חסדא לעולם
וחולין ממילא קא הווי
אשי והתניא כשהוא פ
הא ודאי רבי אלעזר ב
רבי איפסלו להו בינ
בריה דרבא לרב אשי
דר' יוחנן ⁶ מיהא דאין
שמונים חלות חזקיה
מתוך שמונים ור' י
ארבעים מתוך שמונים

אמר רבי זורא הכי
ליקדשו ארבעים מתוך
נמי דאמר ליקדשו תת
חנינא מירמא קמיה ו
בכביש על ב' חלות ו
דמן שלא לשמן שא
הפסדת את האחרונים
אומר לו לאדם עמוד
והתן ^אאברי חמאת
ר' אליעזר אומר יתנו
בשר חמאת למעלה כ
אומרים תעבור צורת
אמאי לימא עמוד וחמ
וחמא בחמאת בשמן
אמרין עמוד וחמא
בעולה לא אמרין ונ
והא ^אחנינא בכביש עצ
או ששחמן בין לפני
^בהדם זורק והבשר
לא זורק ואם זרק
לערב אמאי לימא עמוד
עמוד חמא בשבת כדי
עמוד חמא בשבת
אמרין ובתרת מי
חבית ^א^ב של ת
העליונה ^א ובתחתונה
אליעזר ור' יהושע ש
רביעית במהרה יציל ו

שנים: אברי חטא. הנאכלין
גולים 'למזבח יתנו למעלה
השריפה: לימא עמוד חטא.
בשזיל שחוכה שלא להפסיד
בגון לעיל בכבשים שחוטא
קודם עזרת: לאחר זמנו.

אם הייתה שבת. אשלא לשמן ח
אימורין לערב. אבל היום לא
אמאי אמר לא ירוק ונפסל הדם
רומה כ[שנצברה בנת] העליונה
ורבי יושע כו'. אע"ג דחייש
פ שצין כך וצין כך תפול התר

נחיות הפריש מהני. והקשה בקוטרס הלא
מ' היכא נדוקר דמו שלא לשמו דאדחו להו
א' אלימא לדפס פליגין: ופ' דצ"י
חיים צ"י למעבד מארבעתן וזו דעל ארבע
שהוצרך למשוך שנים לזבח אבל מ"מ יעשה
אינו ר"ל (שנים) לבד אלא ר"ל כל שנים
בפדיונה וזוהי אה אותה שקרשה השמיטה
שה זקמה ותוכל להקשות איך יכול לפדותם
קשה: ור"ח א' (צ) מושך שנים כ"ו א"ת שמה
טה להו לשמו תחבל מתורת כבשי עצרת

התכלת פרק רביעי מנחות

בְּיוֹן רַחֲמֵי ה' אִפְסִי יִיחַ בְּיוֹצֵא. אֲעִיז דְּגֵי לַחֲמֵי מוֹדֵה נַמִּי
מַחֲזִי לַפְנֵי ה' (וַיִּקְרָא ז'). וְנִלְכְּנִין כָּל הַעִיר הִי קֹאמֵר כִּיֹּן
דְּכַחֲזֵי לַפְנֵי ה' אֲלֵמָא זַעֲיִן פְּנִים וּמִיפְסִיל בְּיוֹצֵא מִדְּמִיתָשָׁא לַחֲטָא
דְּלֹאמֵר בְּחִירוֹ מִקּוֹמֵן (זַחֲסִי ז. ה.). וּפְרַק וְהַעֲרֻזֹּתֵי (שָׁם ע. א.)
מִיִּיתֵי הֵלֵךְ וְגִרְסִין אִי אֲבָרֵי

אמורה רבנן קמיה
 רבי ראי כיון דאמר
 להו היכא אי דפריק
 לפני ה' איפסיל להו
 יל א' חולין לעזרה אמר
 רבי ופריק להו גוואי
 אמר ליה רבינא ארבי
 אין פורד אלא בחוץ
 שמעון היא דאי רבי
 אמר ליה רב אחא
 לימא תיהוי תיובתיה
 ר' תורה ששחטה על
 אמר קדשו ארבעים
 נזן * אמר לא קדשו
 ולא מי איתמר עלה
 מודים היכא דאמר
 מודים בדדניה דרמא

אפסילו צינא: א' לעולם ברבי
 ואין המזור מקדש כיון א' ב' לא קדש
 כולו ב' כדפרישית אי נמי כמאן דלמר
 (ענין דף א.) אין חלי שרת מקדשין
 מדעת: א' דא' ברבי. שמעון
 דלרבי אלעזר ברבי שמעון לא
 מקדש שמיטה כלל אלא וזיקא דאי
 מקדש היאך מושך אחר שמיטה
 דלמא הני לא קדשה השמיטה
 בא ונראה שמקדש הכל א' א' [ולא]
 כמו גמר קדשה אבל לרבי ששחט גמר
 קדושה אי אפשר לקדש זה בלא זה:
מושך שנים מהן וזורק דמן
 ש'א' (בב' ש'מה. יומא
 הא כיון דהחקקו בשמיטה אצל הלחם
 אצלו הכבשים אצלו הכבשים אצל
 הלחם וי"ל דשמיטה דהני כבשים לא
 קדשה כיון דלא נזכרר מי הס
 המוקדשין וכולו לא חזו:

חמא בחמאת בשביל שחובה
חמא בחמאת אמרנין. ואפילו
 היה עובר דומיא (ט) דעולא דעובר
 בלאו לכל שממנו לאסירי הרי הוה
 בכל תקטירו ופ' כיצד זולין (פסחים ד'
 פה.) אין עשה דואלוהי את השבט דושה
 לאו דועלם לא משכרו בו ולא אמרנין
 עמוד וטוטא בשביל שזכה באכילה
 לאו דומה אכילה להקטירה דאכילה
 תקנת קרבן ועדיפא ואפילו היכא
 דליכא תקנת קרבן לא אמרנין אלא
 היכא דנשחט בלא דלאחריתא לעיל (דף
 מו.) אלא הלאם אלא הכשלים
 שריין לשחטן שלא לשמן וגבי מודה
 שנמערבא בתמורה (ט) דהריהם אין
 לא תקנה אע"ג דליכא אלא איסורא
 דזולין בצורה (ה) הוה (למן פס'
 וטובה אכילה מיהו קט' קשה דבפרק
 התערובות (נחמס עה.) אמרנין נמערב
 דם התמזית שפך לאמה ולא אמרני'
 חטא דם התמזית בשביל שזכה
 דם הנפש וי"ל דמשום גזירה הוה
 דמסיק חסם והא דתנן דהקומץ
 (על ג.) נמערב קומלה בשירה
 לא יקטיר דאע"ג דגופה נמנחה היא
 לא אמרנין חטא דשירים בשביל שזכה
 בקומץ מין שיש להו שני שמות:

[illegible]

ועזרת ושבת היא לא חרוק דכיון דלדידמי מקרבן ציבור מו לא דמי
קטירם: לימא עמוד ופטא. חרוק בשבת למחילה: כשציל שטח
בשבת המה: עמוד כשציל שטח בשבת אחרת. אחרין. און
היינו עדשים שקורין מייץ: כסחוסה. צור שלפני הגמ: והסחוסה טמאה.
יהושע לקמן [ע"ג] בהפסד חולין מורה הוא שאם יכול לחזור אחר כלי
למוך החולין וילך הכל לאיצוד לפי שתרומה טמאה אין לה תקנה:
מדר

[illegible]

מח.

עין משפט
נר מצוה

ק"ט א ב מ"י פ"ג מהלכות
פסוק"מ הלכה טו:
ק"ב ג מ"י פ"ח מהל' תמידין
ומוספין הלכה יג:
ק"ב ד מ"י פ"ו מהל' פסוק"מ
הלכה כ:
ק"ב ה מ"י פט"ו מהל'
פסוק"מ הלכה יט:

לְעִזֵּי רַע"י

מִיָּצִין [מִיָּצִין]. עֲרָכָה (חֶלֶק
שֶׁל גֵּת, שֶׁבָּו מְנִיחִים אֶת
הַעֲנָבִים).

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת

שיטה מקובצת (המשך)

[illegible]